

Arrest

nr. 300 048 van 15 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 29 juni 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 augustus 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van Zargaran, district Khewa (of Kuz Kunar), in de provincie Nangarhar. Uw vader was ongeveer vier of vijf jaar werkzaam als lokale politieagent in Lapatara in het districtcentrum van Khewa. Na drie jaar tewerkstelling kreeg hij samen met zijn collega's een opleiding waardoor hij nationale politieagent werd, al veranderde er niets substantieels voor hem in zijn dagdagelijkse taken. Anderhalf jaar voor uw vertrek vond er een inval plaats bij A.U.R. (hierna steeds A.), een talib die niet ver van jullie woonde. Uw vader was in zijn hoedanigheid van politieagent hierbij betrokken. Tijdens deze inval vielen er twee slachtoffers onder de politieagenten en werd de vrouw van A. gedood. A. zelf wist echter te ontsnappen en zinde op wraak. Een tijd na de inval was uw vader onderweg naar huis van het werk wanneer hij door A. aangesproken werd. A. beschuldigde uw vader van verklikking waardoor zijn vrouw gedood werd en verklaarde dat hij uw vader niet gerust zou laten. Enige tijd later, zo'n zes maanden voor de machtsovername en uw vertrek uit Afghanistan, stopte uw vader met zijn werk uit schrik dat hij gedood zou worden. Hij vertrok daarop meteen naar Khogyani naar uw maternale ooms en bleef daar. Tijdens de machtsovername verdween uw vader spoorloos. Drie dagen na de machtsovername vertelde de malik aan uw familie dat u zich diende te presenteren aan het districtsgebouw. Uw moeder stuurde u daarop naar uw maternale oom in Khogyani waarna u het land verliet en na een reis van zes maanden toekwam in België op 10 april 2022, waarna u op 11 april 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban en met name A. omwille van de betrokkenheid van uw vader in zijn hoedanigheid als lokale en later nationale politieagent bij een inval in zijn huis.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: een certificaat van de lokale politie waaruit blijkt dat N.A. vier weken opleiding bij de lokale politie van 14/01/1395 (= 2 april 2016) tot 14/02/1395 (= 3 mei 2016) succesvol volbracht; een certificaat waaruit blijkt dat N.A. een opleiding volgde van 17/08/1399 (= 7 november 2020) tot 16/09/1399 (= 6 december 2020) in Kuz Kunar waarna hij kon doorstromen van de lokale naar de nationale politie; elf foto's van uw vader tijdens zijn dienst; een foto van een aanslag; een geheugenkaart met daarop beeldmateriaal van de aanslag tijdens de begrafenis van commandant A. en van de medische problemen van uw moeder en uw broer. Na het persoonlijk onderhoud maakte u nog enkele opmerkingen bij de notities ervan over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde identiteit. Zo kon u geen identiteitsdocument voorleggen. Bovendien bent u tegenstrijdig over het verlies van uw taskara. Zo stelde u bij aankomst in België dat uw taskara in Iran in beslag genomen werd (zie MENA-fiche, p. 4; Verklaring DVZ, vraag 27). Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert u dan weer dat uw taskara door de Bulgaarse politie werd afgenomen (NPO, p. 3).

Geconfronteerd hiermee, stelt u niet te weten waarom Iran genoteerd werd, maar verzekert u dat het Bulgarije was (NPO, p. 27). Deze uitleg kan niet overtuigen daar u zowel bij aankomst in België als bij de DVZ beweerde dat het verlies van uw taskara in Iran gebeurde (zie MENA-fiche, p. 4; Verklaring DVZ, vraag 27). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u sinds uw aankomst in Europa meerdere identiteiten heeft aangenomen. Zo blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan uw dossier dat in Roemenië de naam Z.K. genoteerd werd. In Duitsland staat u dan weer onder meer gekend onder de naam K.Y.. Geconfronteerd met uw aliassen en het feit dat u eerder beweerde niet gekend te zijn onder een andere naam (Verklaring DVZ, vraag 3; NPO, p. 3), stelt u dat u niet van plan was om in Roemenië en Duitsland te blijven en u daarom verschillende verkeerde namen gaf (NPO, p. 27). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij/zij na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn/haar identiteit. Ook aangaande uw leeftijd kan gewezen worden op een bevreemdende vaststelling. Bij uw aankomst in België verklaarde u geboren te zijn op (...) 2005 (zie MENA-fiche, p. 4). U beweerde zodoende minderjarig te zijn. Er werd echter twijfel geuit over uw leeftijd en na het leeftijdsonderzoek,

uitgevoerd op 14 april 2022, werd uw leeftijd vastgesteld op 23,44 jaar met een standaarddeviatie van 1,90 jaar. U was aldus wel degelijk reeds geruime tijd meerderjarig bij uw aankomst in België. Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert u echter opnieuw dat u ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan zo'n zestien jaar oud was (NPO, p. 8). Geconfronteerd met het leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat u eigenlijk meerderjarig bent, stelt u dat u niet uit een machine geboren bent en u volgens uw moeder een andere leeftijd heeft (NPO, p. 27). Deze uitleg biedt geenszins een afdoende verklaring voor het vastgestelde verschil tussen uw beweerde en uw objectief vastgestelde leeftijd. Voorgaande vaststellingen doen besluiten dat er ernstig voorbehoud geplaatst moet worden bij uw identiteit en zetten uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling.

U verklaart dat uw vader in zijn hoedanigheid als politieman optrad tijdens een inval waarbij de vrouw van A. U. R., een taliban-lid, gedood werd. A. viseerde vervolgens uw vader omwille van de zijn betrokkenheid bij de inval. Er dient echter opgemerkt te worden dat u de problemen van u en uw familie met A. niet aannemelijk heeft gemaakt.

Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd doordat u er niet in slaagt het profiel van uw vader als lokale en later nationale politieagent geloofwaardig voor te stellen. Hoewel uw vader volgens u in totaal zo'n vier tot zes jaar gewerkt heeft voor de politionele eenheden in het district (NPO, p. 5 en 10), geeft u blijk van een gebrekkige inhoudelijke kennis omtrent de functie, het takenpakket en andere omstandigheden waarin uw vader werd tewerkgesteld. Uitgenodigd om alles te vertellen wat u weet over het werk van uw vader verklaart u dat hij werkte voor de lokale politie en ongeveer zes maanden voor de machtsovername met zijn werk stopte omwille van problemen met A. (NPO, p. 10). Opnieuw uitgenodigd om te vertellen wat u weet over zijn werk, antwoordt u slechts dat hij een lokale politieagent was (NPO, p. 10). Meermaals aangespoord om te vertellen wat u nog meer weet over zijn werk, voegt u er slechts aan toe dat hij de bodyguard was van A., ze altijd dag en nacht patrouilleerden in Khewa en op zoek waren naar talibanleden (NPO, p. 10). U stelt voor de rest geen andere informatie te hebben (NPO, p. 10). Dit is erg beknopt. Bovendien bent u er niet in geslaagd om verdere duiding te geven bij zijn concrete taken en activiteiten als politieagent. Gepolst wat uw vader allemaal deed bij de politie, verklaart u dat ze altijd rondwandelden in de dorpen van het district om de taliban weg te houden (NPO, p. 10). Hierop gevraagd op welke manier zij de taliban wegjoegen, beweert u dat ze altijd 's nachts rondreden en als ze iemand tegenkwamen die voor de taliban werkte dan moesten ze deze arresteren (NPO, p. 10-11). Gepeild naar een voorbeeld van zo'n arrestatie, stelt u zich niets meer te herinneren buiten het incident met A. en verklaart u niet op de hoogte te zijn of uw vader ooit talibanleden arresteerde (NPO, p. 11). U verwijst wel naar de arrestatie van enkele leden van Daesh waarvan u zelf getuige was en stelt dat uw vader daarbij aanwezig was, (NPO, p. 11) maar antwoordt slechts oppervlakkig dat uw vader rond het huis stond en de leden van Daesh tegenhield om het huis te verlaten wanneer doorgevraagd wordt naar de precieze rol van uw vader hierbij (NPO, p. 11). Gepolst welke opdrachten uw vader nog had, antwoordt u dat uw vader jullie geen informatie gaf en altijd zei dat jullie moesten studeren en naar school gaan (NPO, p. 11). Gepeild wat voor taken uw vader zoal had op een dag, stelt u slechts dat hij niets anders deed buiten dit werk (NPO, p. 12). Gevraagd om een beschrijving van een typische dag voor uw vader, beweert u geen informatie te hebben buiten het feit dat uw vader werkte (NPO, p. 12). Gepeild naar zijn specialisatie bij de politie, antwoordt u dat hij niets speciaals had en enkel bevelen opvolgde van de commandant (NPO, p. 12). U stelt wel dat hij een bodyguard was, maar wanneer gevraagd wordt wat hij zoal moest doen als bodyguard, stelt u geen informatie te hebben over het werk van uw vader omdat u altijd studeerde en u enkel vragen over uw studies kan beantwoorden (NPO, p. 12). Uitgenodigd om toch iets meer te vertellen over zijn activiteiten in de eerste jaren als lokale politieagent, verklaart u dat hij werkte voor de lokale politie om de aanwezigheid van de taliban en ruzies en gevechten te voorkomen (NPO, p. 15). Gepolst naar een voorbeeld hiervan, stelt u eerst dat mensen met elkaar zouden vechten en uw vader dan moest tussenkomen (NPO, p. 15). U stelt wel dat er ooit een ruzie was tussen de lokale politie en het leger, maar naast dit volgens uw verklaringen zeer bekende incident waarbij uw vader niet eens betrokken was, kan u geen voorbeeld geven (NPO, p. 15). Gepeild naar de rol van uw vader als nationale politieagent, stelt u dat er helemaal niets in het takenpakket van uw vader veranderde en het letterlijk hetzelfde werk was (NPO, p. 15). Meermaals gevraagd waarom uw vader dan een nationale politieagent werd, stelt u slechts dat het een beslissing van de overheid was (NPO, p. 15 en 17). U weet bovendien niet wat het verschil is tussen een lokale politieagent en een nationale politieagent (NPO, p. 17). Deze vaststellingen plaatsen vraagtekens bij uw vaders tewerkstelling en doen als dusdanig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast blijft u ook over meer specifieke informatie op de vlakte over de tewerkstelling van uw vader. Zo weet u niet hoe uw vader aan de job bij de politie raakte (NPO, p. 12). Gevraagd wat uw vader zoal moest doen om in dienst te treden bij de politie, stelt u dat uw vader geen extra informatie gaf buiten dat hij twee maanden opleiding heeft gekregen (NPO, p. 12). U weet niet of uw vader documenten moest afgeven voor zijn sollicitatie en opleiding (NPO, p. 13). Uitgenodigd om meer te vertellen over de

opleiding, beweert u dat hij niet veel informatie over de opleiding gaf behalve dat hij deze volgde (NPO, p. 13). Gepolst wat hij vertelde over de opleiding, verklaart u dat hij niet veel vertelde, maar zei dat men dan fysiek geschikt moet zijn en de opleiding niet makkelijk was (NPO, p. 13). Gepolst wat hij allemaal leerde tijdens de opleiding, stelt u geen informatie te hebben over de opleiding en niet te weten wat hij daar leerde (NPO, p. 13). U weet ook niet of hij betaald werd tijdens de opleiding (NPO, p. 13). Ook over de opleiding die vooraf ging aan de doorstroming van uw vader van de lokale naar de nationale politie heeft u slechts weinig informatie. Uitgenodigd om over die opleiding te vertellen, stelt u geen informatie te hebben en uw vader jullie ook geen informatie erover gaf (NPO, p. 17). U weet ook niet hoe lang de opleiding duurde (NPO, p. 17). U heeft verder geen informatie over de leerstof tijdens de opleiding (NPO, p. 17). Dat u niet meer kan vertellen over de opleiding van uw vader is weinig geloofwaardig. Ook over zijn rang heeft u geen informatie (NPO, p. 12). U weet ook niet of uw vader ooit gepromoveerd werd (NPO, p. 12). Voorts heeft u ook over zijn collega's slechts weinig informatie. Gepolst wat u over A., de commandant van uw vader, weet, antwoordt u geen informatie over hem te hebben (NPO, p. 14). Gepeild naar zijn rang, stelt u slechts dat hij de commandant van de lokale politie was (NPO, p. 14). Over zijn concrete rang beweert u echter geen informatie te hebben (NPO, p. 14). Dit is opvallend daar u stelt dat A. uw verre neef langs vaderszijde is en hij geregeld bij u thuis en u bij hem thuis op bezoek kwam (NPO, p. 14). Ook over de opvolger van A. als commandant na zijn dood, beweert u geen informatie te hebben (NPO, p. 14). Ook de rang van de assistent-commandant, M.Z., kent u niet (NPO, p. 16). Uitgenodigd om meer te vertellen over de collega's van uw vader, antwoordt u slechts in algemene termen dat zijn collega's met hem samenzaten en samenwerkten (NPO, p. 15). Gevraagd wat u kan vertellen over hen, beweert u enkel informatie te hebben over zijn commandant en de assistent-commandant en dat uw vader twee andere collega's had die gedood werden door de taliban (NPO, p. 15). U stelt wel dat uw vader deze collega's kende, maar heeft zelf geen idee wat hun namen zijn en stelt dat uw moeder u het verhaal van hun dood vertelde (NPO, p. 16). Over andere collega's beweert u helemaal geen informatie te hebben (NPO, p. 16). Gepeild of uw vader nog andere collega's uit het dorp had, herhaalt u zijn collega's niet te kennen (NPO, p. 16). Gevraagd met wie hij sliep op de kamer, antwoordt u louter dat hij samen met andere collega's sliep (NPO, p. 18). Gepeild naar wie precies, antwoordt u slechts dat het andere collega's waren (NPO, p. 18). Gepolst naar enkele namen, stelt u de namen van deze personen niet te kennen (NPO, p. 18). Een dergelijke gebrekkige kennis over meer concrete informatie omtrent de tewerkstelling van uw vader is weinig aannemelijk en doet opnieuw afbreuk aan uw verklaringen in dit verband.

Voorts kan u helemaal niets vertellen wanneer u meermaals uitgenodigd wordt om een anekdote te vertellen over het werk van uw vader, zelfs niet als u wordt aangespoord om eender wat te vertellen. Uitgenodigd om enkele straffe verhalen over het werk van uw vader te vertellen, verklaart u slechts dat jullie niet vaak met jullie vader over zijn werk spraken en uw vader ook niet over andere zaken sprak (NPO, p. 18-19). Gepolst of u er ooit naar vroeg, ontkent u en stelt u dat jullie altijd bang waren en zo'n vragen niet durfden te stellen (NPO, p. 19). Uitgenodigd om toch eens een verhaal te vertellen over zijn werk, meent u dat jullie alleen problemen hadden met A. (NPO, p. 19). Uitgenodigd om eender wat te vertellen over het werk van uw vader, beweert u dat hij jullie niets zei (NPO, p. 19). Gepolst of u iets weet over bepaalde gevechten of incidenten, stelt u dat er niets met uw vader gebeurde (NPO, p. 19). U voegt eraan toe dat er een incident in uw dorp was met de dorpeling R.J., maar dient evenwel toe te geven dat dit niets te maken heeft met uw vader (NPO, p. 19). Gevraagd of er nog iets is dat u weet over het werk van uw vader wat u nog niet kon zeggen, ontkent u (NPO, p. 19). De vaststelling dat u er niet eens in slaagt om een anekdote te delen betreffende de tewerkstelling van uw vader, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van het profiel van uw vader als politieagent.

Ook de door u neergelegde documenten aangaande het werk van uw vader kunnen niet overtuigen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen duidelijkheid heeft kunnen verschaffen aangaande uw eigen identiteit – u legde geen identiteitsdocument voor en legde steeds wisselende verklaringen af aangaande uw eigen identiteit -, waardoor uit niets blijkt dat N.A., de persoon over wie u documentatie neerlegt, daadwerkelijk uw vader betreft. Daarnaast kan er gewezen worden op het feit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan en dat de door u voorgelegde documenten allemaal kopieën zijn, waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Deze documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat ze uw verklaringen aangaande het beweerde werk van uw vader kunnen ondersteunen. Evenzo strookt de inhoud van de neergelegde stukken niet met uw beweringen ter zake. Zo stelt u dat uw vader zo'n twee jaar dienst deed als nationale politieagent (NPO, p. 10). Gelet op uw verklaring dat hij zes maanden voor de machtsovername stopte met zijn werk (NPO, p. 5), zou dit betekenen dat uw vader ongeveer in februari 2019 zijn opleiding afrondde. Nochtans vond de opleiding tot nationale politieagent in de documentatie plaats op minder dan een jaar voor uw vertrek en slechts twee maanden voordat uw vader volgens uw verklaringen zijn ontslag gaf, namelijk van 17/08/1399 (= 7 november 2020) tot 16/09/1399 (= 6 december 2020) (zie vertaling certificaat NPO, p. 9-10). Daarnaast blijkt uit de documentatie dat deze

opleiding plaatsvond in Kuz Kunar, waar u beweert dat deze plaatsvond in Kaboel (NPO, p. 17) (zie vertaling certificaat NPO, p. 9-10). De discrepanties tussen de neergelegde stukken en uw verklaringen halen de geloofwaardigheid van de documentatie van uw vader ernstig onderuit. Bovendien blijkt u zelf bitter weinig op de hoogte te zijn van de documentatie van uw vader. Wanneer u het certificaat van de nationale politie wordt getoond, stelt u dat het een certificaat is, maar u geen informatie heeft over de documenten omdat u zelf nooit heeft gewerkt (NPO, p. 8). U heeft geen idee wanneer uw vader dit ontving omdat u naar eigen zeggen altijd studeerde en niet bezig was met deze zaken (NPO, p. 8). Over het certificaat van de lokale politie zegt u spontaan enkel dat het ook een certificaat is (NPO, p. 8). Wanneer vervolgens gevraagd wordt waar deze over gaat, moet u toegeven dit niet te weten omdat u zelf nooit werkte: uw vader had dat moeten weten (NPO, p. 8). Gevraagd of u het document liet vertalen, stelt u dat het zelf ook kan lezen en dat ook deed, maar er niets van begreep (NPO, p. 8). U kan voorts ook niet aangeven wanneer uw vader dit certificaat ontving omdat u de Afghaanse kalender niet kent en gewend bent aan de westerse kalender (NPO, p. 8). Over de concrete inhoud van het certificaat, blijft u het antwoord echter ook schuldig (NPO, p. 8). Dat u, die naar eigen zeggen tot de negende of tiende graad naar school ging en kan lezen en schrijven (zie MENA-fiche, p. 4; verklaring DVZ, vraag 11; NPO, p. 5) er niet in slaagt om de basisinformatie op de documenten die u neerlegt te verhalen, is niet aannemelijk. Uw verklaringen over deze documenten kunnen aldus allerminst overtuigen. Bovendien legde u wel foto's neer van uw vader, maar ontbreekt het aan een persoonlijke foto van u en uw vader waardoor niet vastgesteld kan worden dat de persoon die afgebeeld wordt daadwerkelijk uw vader betreft. Bovenstaande vaststellingen aangaande de documentatie die u voorlegde, doen verder afbreuk aan de tewerkstelling van uw vader als politieagent.

Bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen over het werk van uw vader in combinatie met de vaststellingen over de documentatie die u heeft aangereikt, maken dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat uw vader werkzaam was voor de lokale en nationale politie. U slaagde er noch in uw verklaringen noch via de overgedragen documentatie in om zijn werk aannemelijk te maken. Dit is opmerkelijk daar uw vader actief was in uw regio en gestationeerd was op zo'n tien minuten van uw dorp (NPO, p. 13). Bovendien beweert u dat uw vader telkens één week werkzaam was en vervolgens één week thuis was (NPO, p. 17). Bijgevolg mag verwacht worden dat u toch een begin van informatie zou weten te geven over de loopbaan en activiteiten van uw vader, gezien zijn jarenlange dienstjaren en uw vervolgingsproblemen daardoor, hetgeen hier niet het geval is.

Aangezien u er niet in geslaagd bent om het profiel van uw vader als lokale en nationale politieagent aannemelijk te maken, is het ook ongeloofwaardig dat uw vader in de hoedanigheid van een politieagent deelnam aan een inval bij A. en vervolgens door deze talib lastiggevallen werd. Daarnaast kan nog gewezen worden op enkele vaststellingen aangaande deze vermeende inval en de vervolging die uw vader zou hebben ondergaan.

Zo wordt de betrokkenheid van uw vader bij de inval bij A. verder ondermijnd door de vaststelling dat u slechts oppervlakkige kennis heeft over wat er zich precies afspeelde tijdens de inval. Uitgenodigd om alles te vertellen wat u weet over de inval bij A., antwoordt u dat uw vader samen met commandant A. naar het huis ging, zij het huis binnenvielen en tijdens de inval de vrouw van A. gedood werd, een arbaki-lid gewond raakte en een ander gedood werd (NPO, p. 19). Gepolst wat u daar nog over weet, antwoordt u slechts dat A. daarna uw vader beschuldigde van verklikking en hem lastigviel wanneer hij van zijn werk naar huis kwam (NPO, p. 19). Opnieuw gepolst wat er tijdens de inval allemaal gebeurde, herhaalt u dat zijn vrouw gedood werd en er twee slachtoffers vielen aan de kant van de overheid (NPO, p. 20). U geeft geen verdere details van deze gebeurtenis weer, wat niet geloofwaardig overkomt daar dit incident de kern betreft van uw ingeroepen vluchtmotieven. Gepeild wat er nog allemaal gebeurde tijdens de inval bij A., stelt u zelfs dat er geen andere zaken gebeurden (NPO, p. 20). Dit alles is bijzonder oppervlakkig. U stelt niet te weten wat de rol van uw vader was tijdens de inval omdat u niet bij hem daar aanwezig was (NPO, p. 20). U beweert geen informatie te hebben over zijn handelingen (NPO, p. 21). U heeft er evenwel achteraf ook niet naar gevraagd bij uw vader (NPO, p. 21). Gevraagd waarom niet, stelt u dat uw vader altijd vertelde dat jullie moesten studeren en hij boos werd als jullie dergelijke vragen stelden (NPO, p. 21). Dat u niet meer informatie heeft over de inval bij A. is ongeloofwaardig daar dit incident volgens uw verklaringen de start was van de problemen die u en uw familie zouden hebben. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook verder uw asielmotieven.

Ook bij uw verklaringen over de bedreigingen die A. uitte na de vermeende inval kunnen vraagtekens geplaatst worden. Uitgenodigd om te vertellen welke problemen uw vader had, stelt u dat uw vader onderweg naar huis aangesproken werd door A. die zei dat hij verklikt was en dat hij uw vader niet zou sparen (NPO, p. 23). U weet echter niet hoe vaak dit gebeurde en stelt dat uw vader slechts over dit ene voorval sprak (NPO, p. 23). Gepolst of uw vader voorzorgsmaatregelen nam als hij naar huis kwam, ontkent u en stelt u dat uw vader geen maatregelen nam omdat hij een gewone soldaat was en jullie nooit dachten dat A. achter uw vader zou komen (NPO, p. 25). Hierop gevraagd waarom jullie dat dachten als A. al had aangegeven dat hij uw vader niet zou sparen, antwoordt u dat jullie dachten dat hij

tijdens de inval was weggelopen en niet zou terugkeren (NPO, p. 25). Gewezen op uw verklaring dat A. uw vader nog aansprak na de inval, stelt u dat uw vader niemand wilde lastigvallen en A. niet wou slaan omdat er anders geen verschil zou zijn tussen de taliban en uw vader (NPO, p. 25). U weet niet of uw vader na dit ene voorval ooit A. nog terugzag (NPO, p. 23). Desondanks besloot uw vader toch met zijn werk te stoppen en naar Khogyani te verhuizen (NPO, p. 6 en 23). U slaagt er voorts niet in om dit incident te situeren ten opzichte van de inval en de beslissing van uw vader om zijn werk op te geven. Zo stelt u geen informatie te hebben over de datum, zelfs niet over de dag dat het incident met A. gebeurde buiten dat het lang voor uw vertrek was (NPO, p. 23). U weet niet hoe lang na de inval bij A. U. R. dit incident voorviel en ook niet hoe lang nadien uw vader stopte met zijn werk (NPO, p. 23). Dat u niet eens bij benadering kan weergeven wanneer het incident met A. plaatsvond in relatie tot de andere daar aan gelinkte gebeurtenissen - namelijk de inval en het ontslag van uw vader - is niet aannemelijk en ondermijnt verder uw asielmotieven. Opmerkelijk is bovendien dat A. , als gezocht taliban-lid door de overheid uw vader zou aanklampen. Zo gebeurde dit voorval volgens u overdag en op slechts vijf minuten van uw huis in een regio onder de controle van de overheid en waar de taliban zich overdag nooit waagde (NPO, p. 6 en 23). Gevraagd wat A. overdag in de regio deed, stelt u dat zijn vrouw wel omgekomen was, maar de rest van de familie nog thuis woonde: zijn moeder, vader, broers en zussen en dat hij stiekem kwam om ze te bezoeken (NPO, p. 24). In het licht van uw verklaringen dat hij gezocht werd door de overheid is het echter weinig aannemelijk dat hij dit risico zou nemen in een gebied dat gecontroleerd werd door de overheid. U weet bovendien niet wat er nog met deze familieleden van A. gebeurde na de inval en stelt niet aan uw familie gevraagd te hebben naar zijn familie (NPO, p. 24). Gepolst wat er nog met de andere familieleden gebeurde na de inval en de dood van zijn vrouw, beweert u geen informatie te hebben over de rest van de familie (NPO, p. 25). U weet zelfs niet of zijn familieleden opgepakt werden en stelt daarover niets gehoord te hebben (NPO, p. 25). Deze vaststellingen bevestigen slechts het ongeloofwaardige karakter van uw vluchtrelaas.

Ook bij de verdwijning van uw vader kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden. Uitgenodigd om alles te vertellen over de verdwijning van uw vader, stelt u dat uw vader verdwenen was en hij daarna nooit meer met jullie sprak, ook niet via de telefoon belde en jullie geen informatie hebben over zijn verblijfplaats (NPO, p. 25). U weet echter niet hoe hij verdwenen is (NPO, p. 25). Gepolst naar de laatste keer dat u nog iets hoorde van hem, stelt u dat uw vader naar Khogyani ging en eenmaal belde en u hem dus maar eenmaal sprak na zijn vertrek naar Khogyani (NPO, p. 25). U stelt dat hij tijdens de machtsovername verdween (NPO, p. 25). Gepolst wat uw maternale ooms hierover zeiden, beweert u dat zij hier niets over zeggen en uw maternale oom altijd stil is (NPO, p. 25). Hierop gevraagd waarom hij altijd stil is, verklaart u dat als jullie vragen stellen, hij altijd stil en aan het huilen is (NPO, p. 25). Gepolst wat u kan vertellen over de dag waarop hij verdween, antwoordt u dat hij jullie niets vertelde, altijd stil is en u ook niet veel met hem spreekt (NPO, p. 25). Gepeild of uw vader alleen was toen hij verdween, antwoordt u niet te weten hoe hij verdwenen is en uw maternale oom er niets over zei (NPO, p. 25). Gepolst of uw familie stappen ondernam om hem te vinden, stelt u dat uw broer heel klein en uw moeder een vrouw is en uw paternale oom hem niet wil zoeken (NPO, p. 25-26). Hierop gevraagd waarom hij dat niet wilt, stelt u het niet te weten, maar ze weigeren om hem te zoeken (NPO, p. 26). U weet echter niet waarom ze niet op zoek zouden willen gaan naar uw vader (NPO, p. 26). Opvallend daarbij is dat u niet eens weet waar uw maternale oom in Khogyani – nochtans de oom waar ook uw broers verblijven – woont. U heeft geen idee waar uw vader al die tijd verbleven heeft (NPO, p. 26). De vaststelling dat u hier niets over blijkt te weten versterkt het ongeloofwaardig karakter van uw relaas nog verder.

Aangezien u er niet in best geslaagd om de problemen met A. aannemelijk te maken, wordt ook de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten na uw vertrek reeds volledig ondermijnd. Daarenboven kan nog gewezen worden op enkele bevreemdende vaststellingen aangaande uw verklaringen over deze vermeende bezoeken van A. na uw vertrek. Zo stelt u dat A. nog vaak naar uw huis komt en uw familie lastigvalt (NPO, p. 9). U stelt dat uw familie zei dat hij nog twee keer langskwam, maar ze altijd informatie proberen te verbergen voor u en ze geen informatie willen delen omdat ze u niet verdrietig willen maken (NPO, p. 9). Gepolst wanneer de laatste keer was dat hij langskwam, stelt u niet te weten wanneer het was: u sprak enkele dagen geleden met uw familie en ze brachten u op de hoogte van deze feiten (NPO, p. 9). Uitgenodigd om meer te vertellen over de huisbezoeken van A. , stelt u slechts dat hij naar het huis kwam en de vrouwen sloeg (NPO, p. 26). U weet echter niet wanneer dat precies was (NPO, p. 27). U weet ook niet wanneer de laatste keer was dat hij langskwam (NPO, p. 27). Gevraagd hoe het komt dat u daar niets over weet, stelt u het zich niet meer te herinneren (NPO, p. 27). Gepolst of u zich daarover niet informeerde, beweert u dat als u vragen zou stellen, uw moeder zou huilen en u niet wilt dat ze verdrietig wordt (NPO, p. 27). Deze vaststellingen ondermijnen nogmaals de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofd persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op

<https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in

hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in 2023 actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name

een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te

garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien

brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. U diende wel beeldmateriaal in van de medische klachten van uw moeder en uw broer – die respectievelijk problemen ondervinden vanwege een tumor en de huidziekte vitiligo (NPO, p. 7) -, maar hierbij kan opgemerkt worden dat hieruit geen beschermingsnood in uw hoofde afgeleid kan worden. Betreffende het door u indiende aangaande de bomaanslag tijdens de begrafenis van commandant A. en zijn assistent – u legde een foto en vier filmpjes hiervan neer - dient opgemerkt te worden dat er aan beeldmateriaal geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Uit niets blijkt immers waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's genomen zijn. Aangaande deze aanslag kan er voorts opgemerkt worden dat hieruit geen beschermingsnood in uw hoofde afgeleid kan worden, zeker gezien hierboven reeds vastgesteld werd dat er aan uw bewering dat uw vader politieagent was geen enkel geloof gehecht kan worden. Het beeldmateriaal van enkele mannen die muziek maken voor omstaanders is niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek. Uit niets blijkt immers waar, wanneer en in welke omstandigheden deze video is gemaakt, laat staan wat het verband is met uw vlucht uit Afghanistan of uw vrees om terug te keren naar uw land van herkomst. Uw aanpassingen aan de notities van het persoonlijk onderhoud – het betreft enkel de wijziging van de schrijfwijze van een naam en de stelling dat uw moeder tezamen met uw oom besloot om u te laten vertrekken – raken tot slot niet aan de essentie van bovenstaande argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst stelt verzoeker dat zijn nationaliteit, herkomst en etniciteit niet betwist wordt.

Hij zet op theoretische wijze een risico op vervolging vevat in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet uiteen. Verzoeker bespreekt hierbij de instabiele politieke situatie in Afghanistan, het talibanbewind en meer bepaald een vrees voor vervolging bij terugkeer uit het Westen. Na een betoog rond de weinige beschikbare informatie over het lot van terugkerende Afghanen uit het Westen om het vervolgingsrisico te kunnen inschatten, wijst verzoeker op zijn vertrek uit Afghanistan in oktober 2021 en naar zijn verblijf en integratie in België. Hij stelt in dit verband dat verweerder op geen enkele manier onderzocht heeft of hij verwesterd is dan wel als dusdanig zal worden gepercipieerd door de Afghaanse overheid of gemeenschap. Hij meent dat dit des te onvoorzichtig is van verweerder gezien er geen enkel cijfer bekend is over gerepatrieerde Afghanen vanuit het Westen. Verzoeker betoogt dat verweerder om die reden tekort is geschoten in zijn medewerkings-, onderzoeks- en motiveringsplicht. Hij stelt dat hij prima facie wel degelijk verwesterd is, minstens zijn er elementen die daar op zouden kunnen wijzen.

Vervolgens bespreekt verzoeker op omstandige wijze de humanitaire crisis in Afghanistan in toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

Op 18 december 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.
- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om

internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van de betrokkenheid van zijn vader als nationale politieagent bij een inval in het huis van een taliban lid waarbij diens vrouw gedood werd.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing aangaande verzoekers identiteit op goede gronden geoordeeld dat:

“Vooreerst kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerde identiteit. Zo kon u geen identiteitsdocument voorleggen. Bovendien bent u tegenstrijdig over het verlies van uw taskara. Zo stelde u bij aankomst in België dat uw taskara in Iran in beslag genomen werd (zie MENA-fiche, p. 4; Verklaring DVZ, vraag 27). Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert u dan weer dat uw taskara door de Bulgaarse politie werd afgenomen (NPO, p. 3). Geconfronteerd hiermee, stelt u niet te weten waarom Iran genoteerd werd, maar verzekert u dat het Bulgarije was (NPO, p. 27). Deze uitleg kan niet overtuigen daar u zowel bij aankomst in België als bij de DVZ beweerde dat het verlies van uw taskara in Iran gebeurde (zie MENA-fiche, p. 4; Verklaring DVZ, vraag 27). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u sinds uw aankomst in Europa meerdere identiteiten heeft aangenomen. Zo blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan uw dossier dat in Roemenië de naam Z. K. genoteerd werd. In Duitsland staat u dan weer onder meer gekend onder de naam K. Y.. Geconfronteerd met uw aliassen en het feit dat u eerder beweerde niet gekend te zijn onder een andere naam (Verklaring DVZ, vraag 3; NPO, p. 3), stelt u dat u niet van plan was om in Roemenië en Duitsland te blijven en u daarom verschillende verkeerde namen gaf (NPO, p. 27). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij/zij na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn/haar identiteit.

(...)”

Verzoeker laat bovenstaande terechte bevindingen ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen. De Raad treedt verweerder bij waar die terdege oordeelt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die correcte verklaringen aflegt over zijn identiteit doch het feit dat verzoeker hieraan verzaakt en geen afdoende verklaring biedt ter verschoning van zijn tegenstrijdige verklaringen doet dan ook afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht is om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan, hetgeen in casu niet het geval is. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, quod non in casu.

Daarnaast dient erop gewezen te worden dat de Raad het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen rond zijn leeftijd overtuigend acht. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat verzoekers algemene geloofwaardigheid op de helling staat en dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is zodat hij geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt.

Daargelaten de vraag of verzoeker doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties te misleiden, wenst de Raad aan te stippen dat uit het gevoerde medisch onderzoek op 14 april 2022 is gebleken dat verzoeker sowieso ouder is dan achttien jaar (23,44 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar). Verzoeker stelde dat hij niets kan zeggen als er vertrouwd wordt op een machine maar hij op basis van de verklaringen van zijn moeder een ander leeftijd heeft (persoonlijk onderhoud van 29 juni 2023, p. 27), doch in casu blijkt niet dat hij in beroep is gegaan tegen voormelde beslissing van de

Dienst Voogdij zodat deze definitief is en in casu niet nuttig kan betwist worden bij de Raad gezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Daarenboven wijst de Raad erop dat in het verzoekschrift de door de Dienst Voogdij toegekende leeftijd gehanteerd wordt en verzoeker zelf tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde ook 23 jaar te (kunnen) zijn (persoonlijk onderhoud, p. 4).

2.3.4.3. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal op terechte wijze dat verzoeker het profiel van zijn vader niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo wordt er in de bestreden beslissing met reden geoordeeld dat:

i) eerst en vooral de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas ondermijnd wordt doordat hij er niet in slaagt het profiel van zijn vader als lokale en later nationale politieagent geloofwaardig voor te stellen. Hoewel zijn vader volgens verzoeker in totaal zo'n vier tot zes jaar gewerkt heeft voor de politionele eenheden in het district, geeft verzoeker blijk van een gebrekkige inhoudelijke kennis omtrent de functie, het takenpakket en andere omstandigheden waarin zijn vader werd tewerkgesteld. Uitgenodigd om alles te vertellen wat verzoeker weet over het werk van zijn vader verklaart hij dat zijn vader werkte voor de lokale politie en ongeveer zes maanden voor de machtsovername met zijn werk stopte omwille van problemen met A.. Opnieuw uitgenodigd om te vertellen wat verzoeker weet over het werk van zijn vader, antwoordt hij slechts dat zijn vader een lokale politieagent was. Meermaals aangespoord om te vertellen wat verzoeker nog meer weet over het werk van zijn vader, voegt hij er slechts aan toe dat zijn vader de bodyguard was van A.; ze altijd dag en nacht patrouilleerden in Khewa en op zoek waren naar talibanleden. Verzoeker stelt voor de rest geen andere informatie te hebben. Dit is erg beknopt. Bovendien is verzoeker er niet in geslaagd om verdere duiding te geven bij zijn concrete taken en activiteiten als politieagent. Gepolst wat zijn vader allemaal deed bij de politie, verklaart verzoeker dat ze altijd rondwandelden in de dorpen van het district om de taliban weg te houden. Hierop gevraagd op welke manier zij de taliban wegjoegen, beweert verzoeker dat ze altijd 's nachts rondreden en als ze iemand tegenkwamen die voor de taliban werkte dan moesten ze deze arresteren. Gepeild naar een voorbeeld van zo'n arrestatie, stelt verzoeker zich niets meer te herinneren buiten het incident met A. en verklaart hij niet op de hoogte te zijn of zijn vader ooit talibanleden arresteerde. Verzoeker verwijst wel naar de arrestatie van enkele leden van Daesh waarvan hij zelf getuige was en stelt dat zijn vader daarbij aanwezig was, maar antwoordt slechts oppervlakkig dat zijn vader rond het huis stond en de leden van Daesh tegenhield om het huis te verlaten wanneer doorgevraagd wordt naar de precieze rol van zijn vader hierbij. Gepolst welke opdrachten zijn vader nog had, antwoordt verzoeker dat zijn vader hen geen informatie gaf en altijd zei dat zij moesten studeren en naar school gaan. Gepeild wat voor taken zijn vader zoal had op een dag, stelt verzoeker slechts dat zijn vader niets anders deed buiten dit werk. Gevraagd om een beschrijving van een typische dag voor zijn vader, beweert verzoeker geen informatie te hebben buiten het feit dat zijn vader werkte. Gepeild naar zijn specialisatie bij de politie, antwoordt verzoeker dat hij niets speciaals had en enkel bevelen opvolgde van de commandant. Verzoeker stelt wel dat hij een bodyguard was, maar wanneer gevraagd wordt wat hij zoal moest doen als bodyguard, stelt hij geen informatie te hebben over het werk van zijn vader omdat hij altijd studeerde en hij enkel vragen over zijn studies kan beantwoorden. Uitgenodigd om toch iets meer te vertellen over de activiteiten van zijn vader in de eerste jaren als lokale politieagent, verklaart verzoeker dat hij werkte voor de lokale politie om de aanwezigheid van de taliban en ruzies en gevechten te voorkomen. Gepolst naar een voorbeeld hiervan, stelt verzoeker eerst dat mensen met elkaar zouden vechten en zijn vader dan moest tussenkomen. Verzoeker stelt wel dat er ooit een ruzie was tussen de lokale politie en het leger, maar naast dit volgens zijn verklaringen zeer bekende incident waarbij zijn vader niet eens betrokken was, kan hij geen voorbeeld geven. Gepeild naar de rol van zijn vader als nationale politieagent, stelt verzoeker dat er helemaal niets in het takenpakket van zijn vader veranderde en het letterlijk hetzelfde werk was. Meermaals gevraagd waarom zijn vader dan een nationale politieagent werd, stelt verzoeker slechts dat het een beslissing van de overheid was. Verzoeker weet bovendien niet wat het verschil is tussen een lokale politieagent en een nationale politieagent. Deze vaststellingen plaatsen vraagtekens bij zijn vaders tewerkstelling en doen als dusdanig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

ii) verzoeker daarnaast ook over meer specifieke informatie op de vlakte blijft over de tewerkstelling van zijn vader. Zo weet verzoeker niet hoe zijn vader aan de job bij de politie raakte. Gevraagd wat verzoekers vader zoal moest doen om in dienst te treden bij de politie, stelt hij dat zijn vader geen extra informatie gaf buiten dat hij twee maanden opleiding heeft gekregen. Verzoeker weet niet of zijn vader documenten moest afgeven voor zijn sollicitatie en opleiding. Uitgenodigd om meer te vertellen over de opleiding, beweert verzoeker dat hij niet veel informatie over de opleiding gaf behalve dat hij deze volgde. Gepolst wat hij vertelde over de opleiding, verklaart verzoeker dat hij niet veel vertelde, maar zei dat men dan fysiek geschikt moet zijn en de opleiding niet makkelijk was. Gepolst wat hij allemaal leerde tijdens de opleiding, stelt verzoeker geen informatie te hebben over de opleiding en niet te weten wat hij

daar leerde. Verzoeker weet ook niet of hij betaald werd tijdens de opleiding. Ook over de opleiding die vooraf ging aan de doorstroming van zijn vader van de lokale naar de nationale politie heeft verzoeker slechts weinig informatie. Uitgenodigd om over die opleiding te vertellen, stelt verzoeker geen informatie te hebben en zijn vader hen ook geen informatie erover gaf. Verzoeker weet ook niet hoe lang de opleiding duurde. Hij heeft verder geen informatie over de leerstof tijdens de opleiding. Dat verzoeker niet meer kan vertellen over de opleiding van zijn vader is weinig geloofwaardig. Ook over zijn rang heeft verzoeker geen informatie. Hij weet ook niet of zijn vader ooit gepromoveerd werd. Voorts heeft verzoeker ook over zijn collega's slechts weinig informatie. Gepolst wat hij over A., de commandant van zijn vader weet, antwoordt verzoeker geen informatie over hem te hebben. Gepeild naar zijn rang, stelt verzoeker slechts dat hij de commandant van de lokale politie was. Over zijn concrete rang beweert verzoeker echter geen informatie te hebben. Dit is opvallend daar verzoeker stelt dat A. zijn verre neef langs vaderszijde is en hij geregeld bij zijn thuis en A. bij verzoekers thuis op bezoek kwam. Ook over de opvolger van A. als commandant na zijn dood, beweert verzoeker geen informatie te hebben. Ook de rang van de assistent-commandant, M. Z., kent verzoeker niet. Uitgenodigd om meer te vertellen over de collega's van zijn vader, antwoordt verzoeker slechts in algemene termen dat zijn collega's met hem samenzaten en samenwerkten. Gevraagd wat verzoeker kan vertellen over hen, beweert hij enkel informatie te hebben over zijn commandant en de assistent-commandant en dat zijn vader twee andere collega's had die gedood werden door de taliban. Verzoeker stelt wel dat zijn vader deze collega's kende, maar hij zelf geen idee heeft wat hun namen zijn en stelt dat zijn moeder hem het verhaal van hun dood vertelde. Over andere collega's beweert verzoeker helemaal geen informatie te hebben. Gepeild of zijn vader nog andere collega's uit het dorp had, herhaalt verzoeker zijn collega's niet te kennen. Gevraagd met wie hij sliep op de kamer, antwoordt verzoeker louter dat hij samen met andere collega's sliep. Gepeild naar wie precies, antwoordt verzoeker slechts dat het andere collega's waren. Gepolst naar enkele namen, stelt verzoeker de namen van deze personen niet te kennen. Een dergelijke gebrekkige kennis over meer concrete informatie omtrent de tewerkstelling van zijn vader is weinig aannemelijk en doet opnieuw afbreuk aan verzoekers verklaringen in dit verband.

iii) verzoeker voorts helemaal niets kan vertellen wanneer hij meermaals uitgenodigd wordt om een anekdote te vertellen over het werk van zijn vader, zelfs niet als hem wordt aangespoord om eender wat te vertellen. Uitgenodigd om enkele straffe verhalen over het werk van zijn vader te vertellen, verklaart verzoeker slechts dat zij niet vaak met hun vader over zijn werk spraken en zijn vader ook niet over andere zaken sprak. Gepolst of verzoeker er ooit naar vroeg, ontkent hij en stelt verzoeker dat zij altijd bang waren en zo'n vragen niet durfden te stellen. Uitgenodigd om toch eens een verhaal te vertellen over zijn werk, meent verzoeker dat zij alleen problemen hadden met A.. Uitgenodigd om eender wat te vertellen over het werk van zijn vader, beweert verzoeker dat hij hen niets zei. Gepolst of verzoeker iets weet over bepaalde gevechten of incidenten, stelt hij dat er niets met zijn vader gebeurde. Verzoeker voegt eraan toe dat er een incident in zijn dorp was met de dorpeling R. J., maar dient evenwel toe te geven dat dit niets te maken heeft met zijn vader. Gevraagd of er nog iets is dat verzoeker weet over het werk van zijn vader wat hij nog niet kon zeggen, ontkent hij dit. De vaststelling dat verzoeker er niet eens in slaagt om een anekdote te delen betreffende de tewerkstelling van zijn vader, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van het profiel van zijn vader als politieagent.

iv) ook de door verzoeker neergelegde documenten aangaande het werk van zijn vader niet kunnen overtuigen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen duidelijkheid heeft kunnen verschaffen aangaande zijn eigen identiteit – hij legde geen identiteitsdocument voor en legde steeds wisselende verklaringen af aangaande zijn eigen identiteit –, waardoor uit niets blijkt dat N. A., de persoon over wie hij documentatie neerlegt, daadwerkelijk zijn vader is. Daarnaast kan er gewezen worden op het feit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan en dat de door verzoeker voorgelegde documenten allemaal kopieën zijn, waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Deze documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat ze verzoekers verklaringen aangaande het beweerd werk van zijn vader kunnen ondersteunen. Evenzo strookt de inhoud van de neergelegde stukken niet met verzoekers beweringen ter zake. Zo stelt verzoeker dat zijn vader zo'n twee jaar dienst deed als nationale politieagent. Gelet op verzoekers verklaring dat hij zes maanden voor de machtsovername stopte met zijn werk, zou dit betekenen dat zijn vader ongeveer in februari 2019 zijn opleiding afrondde. Nochtans vond de opleiding tot nationale politieagent in de documentatie plaats op minder dan een jaar voor verzoekers vertrek en slechts twee maanden voordat zijn vader volgens zijn verklaringen zijn ontslag gaf, namelijk van 17/08/1399 (= 7 november 2020) tot 16/09/1399 (= 6 december 2020). Daarnaast blijkt uit de documentatie dat deze opleiding plaatsvond in Kuz Kunar, waar verzoeker beweert dat deze plaatsvond in Kaboel. De discrepanties tussen de neergelegde stukken en zijn verklaringen halen de geloofwaardigheid van de documentatie van zijn vader ernstig onderuit. Bovendien blijkt verzoeker zelf bitter weinig op de hoogte te zijn van de documentatie van zijn vader. Wanneer verzoeker het certificaat van de nationale politie wordt getoond, stelt hij dat het een certificaat is, maar hij geen informatie heeft over de documenten

omdat hij zelf nooit heeft gewerkt. Verzoeker heeft geen idee wanneer zijn vader dit ontving omdat hij naar eigen zeggen altijd studeerde en niet bezig was met deze zaken. Over het certificaat van de lokale politie zegt verzoeker spontaan enkel dat het ook een certificaat is. Wanneer vervolgens gevraagd wordt waar deze over gaat, moet verzoeker toegeven dit niet te weten omdat hij zelf nooit werkte: verzoekers vader had dat moeten weten. Gevraagd of verzoeker het document liet vertalen, stelt hij dat het zelf ook kan lezen en dat ook deed, maar er niets van begreep. Verzoeker kan voorts ook niet aangeven wanneer zijn vader dit certificaat ontving omdat hij de Afghaanse kalender niet kent en gewend is aan de westerse kalender. Over de concrete inhoud van het certificaat, blijft verzoeker het antwoord echter ook schuldig. Dat verzoeker, die naar eigen zeggen tot de negende of tiende graad naar school ging en kan lezen en schrijven er niet in slaagt om de basisinformatie op de documenten die hij neerlegt te verhalen, is niet aannemelijk. Verzoekers verklaringen over deze documenten kunnen aldus allerminst overtuigen. Bovendien legde hij wel foto's neer van zijn vader, maar ontbreekt het aan een persoonlijke foto van verzoeker en zijn vader waardoor niet vastgesteld kan worden dat de persoon die afgebeeld wordt daadwerkelijk verzoekers vader betreft. Bovenstaande vaststellingen aangaande de documentatie die verzoeker voorlegde, doen verder afbreuk aan de tewerkstelling van zijn vader als politieagent.

v) bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers verklaringen over het werk van zijn vader in combinatie met de vaststellingen over de documentatie die hij heeft aangereikt, maken dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers bewering dat zijn vader werkzaam was voor de lokale en nationale politie. Verzoeker slaagde er noch in zijn verklaringen noch via de overgedragen documentatie in om zijn werk aannemelijk te maken. Dit is opmerkelijk daar verzoekers vader actief was in zijn regio en gestationeerd was op zo'n tien minuten van zijn dorp. Bovendien beweert verzoeker dat zijn vader telkens één week werkzaam was en vervolgens één week thuis was. Bijgevolg mag verwacht worden dat verzoeker toch een begin van informatie zou weten te geven over de loopbaan en activiteiten van zijn vader, gezien zijn jarenlange dienstjaren en verzoekers vervolgingsproblemen daardoor, hetgeen hier niet het geval is.

Er wordt in de bestreden beslissing nog vervolgd dat aangezien verzoeker er niet in geslaagd is om het profiel van zijn vader als lokale en nationale politieagent aannemelijk te maken, het ook ongeloofwaardig is dat zijn vader in de hoedanigheid van een politieagent deelnam aan een inval bij A. en vervolgens door deze talib lastiggevallen werd. Aangaande deze vermeende inval en de vervolging die verzoekers vader zou hebben ondergaan, wordt door de commissaris-generaal terdege geoordeeld dat:

i) de betrokkenheid van verzoekers vader bij de inval bij A. verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker slechts oppervlakkige kennis heeft over wat er zich precies afspeelde tijdens de inval. Uitgenodigd om alles te vertellen wat hij weet over de inval bij A., antwoordt verzoeker dat zijn vader samen met commandant A. naar het huis ging, zij het huis binnenvielen en tijdens de inval de vrouw van A. gedood werd, een arbaki-lid gewond raakte en een ander gedood werd. Gepolst wat verzoeker daar nog over weet, antwoordt hij slechts dat A. daarna zijn vader beschuldigde van verkleiding en hem lastigviel wanneer hij van zijn werk naar huis kwam. Opnieuw gepolst wat er tijdens de inval allemaal gebeurde, herhaalt verzoeker dat zijn vrouw gedood werd en er twee slachtoffers vielen aan de kant van de overheid. Verzoeker geeft geen verdere details van deze gebeurtenis weer, wat niet geloofwaardig overkomt daar dit incident de kern betreft van zijn ingeroepen vluchtmotieven. Gepeild wat er nog allemaal gebeurde tijdens de inval bij Aziz, stelt verzoeker zelfs dat er geen andere zaken gebeurden. Dit alles is bijzonder oppervlakkig. Verzoeker stelt niet te weten wat de rol van zijn vader was tijdens de inval omdat hij niet bij hem daar aanwezig was. Verzoeker beweert geen informatie te hebben over zijn handelingen. Verzoeker heeft er evenwel achteraf ook niet naar gevraagd bij zijn vader. Gevraagd waarom niet, stelt verzoeker dat zijn vader altijd vertelde dat zij moesten studeren en hij boos werd als zij dergelijke vragen stelden. Dat verzoeker niet meer informatie heeft over de inval bij A. is ongeloofwaardig daar dit incident volgens zijn verklaringen de start was van de problemen die hij en zijn familie zouden hebben. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook verder verzoekers vluchtmotieven.

ii) ook bij verzoekers verklaringen over de bedreigingen die A. uitte na de vermeende inval vraagt men te kunnen worden. Uitgenodigd om te vertellen welke problemen zijn vader had, stelt verzoeker dat zijn vader onderweg naar huis aangesproken werd door A. die zei dat hij verkleed was en dat hij zijn vader niet zou sparen. Verzoeker weet echter niet hoe vaak dit gebeurde en stelt dat zijn vader slechts over dit ene voorval sprak. Gepolst of zijn vader voorzorgsmaatregelen nam als hij naar huis kwam, ontkent verzoeker en stelt hij dat zijn vader geen maatregelen nam omdat hij een gewone soldaat was en zij nooit dachten dat A. achter zijn vader zou komen. Hierop gevraagd waarom zij dat dachten als A. al had aangegeven dat hij zijn vader niet zou sparen, antwoordt verzoeker dat zij dachten dat hij tijdens de inval was weggelopen en niet zou terugkeren. Gewezen op zijn verklaring dat A. zijn vader nog aansprak na de inval, stelt verzoeker dat zijn vader niemand wilde lastigvallen en A. niet wou slaan omdat er anders geen verschil zou zijn tussen de taliban en zijn vader. Verzoeker weet niet of zijn vader

na dit ene voorval ooit A. nog terugzag. Desondanks besloot zijn vader toch met zijn werk te stoppen en naar Khogyani te verhuizen. Verzoeker slaagt er voorts niet in om dit incident te situeren ten opzichte van de inval en de beslissing van zijn vader om zijn werk op te geven. Zo stelt verzoeker geen informatie te hebben over de datum, zelfs niet over de dag dat het incident met A. gebeurde buiten dat het lang voor zijn vertrek was. Verzoeker weet niet hoe lang na de inval bij A. U. R. dit incident voorviel en ook niet hoe lang nadien zijn vader stopte met zijn werk. Dat verzoeker niet eens bij benadering kan weergeven wanneer het incident met A. plaatsvond in relatie tot de andere daar aan gelinkte gebeurtenissen - namelijk de inval en het ontslag van zijn vader - is niet aannemelijk en ondermijnt verder zijn vluchtmotieven. Opmerkelijk is bovendien dat A., als gezocht taliban-lid door de overheid zijn vader zou aanklampen. Zo gebeurde dit voorval volgens verzoeker overdag en op slechts vijf minuten van zijn huis in een regio onder de controle van de overheid en waar de taliban zich overdag nooit waagde. Gevraagd wat A. overdag in de regio deed, stelt verzoeker dat zijn vrouw wel omgekomen was, maar de rest van de familie nog thuis woonde: zijn moeder, vader, broers en zussen en dat hij stiekem kwam om ze te bezoeken. In het licht van verzoekers verklaringen dat hij gezocht werd door de overheid is het echter weinig aannemelijk dat hij dit risico zou nemen in een gebied dat gecontroleerd werd door de overheid. Verzoeker weet bovendien niet wat er nog met deze familieleden van A. gebeurde na de inval en stelt niet aan zijn familie gevraagd te hebben naar zijn familie. Gepolst wat er nog met de andere familieleden gebeurde na de inval en de dood van zijn vrouw, beweert verzoeker geen informatie te hebben over de rest van de familie. Verzoeker weet zelfs niet of zijn familieleden opgepakt werden en stelt daarover niets gehoord te hebben. Deze vaststellingen bevestigen slechts het ongeloofwaardige karakter van verzoekers vluchtrelaas.

iii) ook bij de verdwijning van verzoekers vader ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden. Uitgenodigd om alles te vertellen over de verdwijning van zijn vader, stelt verzoeker dat zijn vader verdwenen was en hij daarna nooit meer met hen sprak, ook niet via de telefoon belde en zij geen informatie hebben over zijn verblijfplaats. Verzoeker weet echter niet hoe hij verdwenen is. Gepolst naar de laatste keer dat verzoeker nog iets hoorde van hem, stelt hij dat zijn vader naar Khogyani ging en eenmaal belde en hij hem dus maar eenmaal sprak na zijn vertrek naar Khogyani. Verzoeker stelt dat hij tijdens de machtsovername verdween. Gepolst wat zijn maternale ooms hierover zeiden, beweert verzoeker dat zij hier niets over zeggen en zijn maternale oom altijd stil is. Hierop gevraagd waarom hij altijd stil is, verklaart verzoeker dat als zij vragen stellen, hij altijd stil en aan het huilen is. Gepolst wat verzoeker kan vertellen over de dag waarop zijn vader verdween, antwoordt hij dat zijn vader hen niets vertelde, altijd stil is en hij ook niet veel met hem spreekt. Gepeild of zijn vader alleen was toen hij verdween, antwoordt verzoeker niet te weten hoe hij verdwenen is en zijn maternale oom er niets over zei. Gepolst of zijn familie stappen ondernam om hem te vinden, stelt verzoeker dat zijn broer heel klein en zijn moeder een vrouw is en zijn paternale oom hem niet wil zoeken. Hierop gevraagd waarom hij dat niet wilt, stelt verzoeker het niet te weten, maar ze weigeren om hem te zoeken. Verzoeker weet echter niet waarom ze niet op zoek zouden willen gaan naar zijn vader. Opvallend daarbij is dat verzoeker niet eens weet waar zijn maternale oom in Khogyani – nochtans de oom waar ook zijn broers verblijven – woont. Verzoeker heeft geen idee waar zijn vader al die tijd verbleven heeft. De vaststelling dat verzoeker hier niets over blijkt te weten versterkt het ongeloofwaardig karakter van zijn relaas nog verder.

iv) aangezien verzoeker er niet in geslaagd is om de problemen met A. aannemelijk te maken, ook de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten na zijn vertrek reeds volledig ondermijnd wordt. Daarenboven kan nog gewezen worden op enkele bevreemdende vaststellingen aangaande verzoekers verklaringen over deze vermeende bezoeken van A. na zijn vertrek. Zo stelt verzoeker dat A. nog vaak naar zijn huis komt en zijn familie lastigvalt. Verzoeker stelt dat zijn familie zei dat hij nog twee keer langskwam, maar ze altijd informatie proberen te verbergen voor hem en ze geen informatie willen delen omdat ze hem niet verdrietig willen maken. Gepolst wanneer de laatste keer was dat hij langskwam, stelt verzoeker niet te weten wanneer het was: hij sprak enkele dagen geleden met zijn familie en ze brachten hem op de hoogte van deze feiten. Uitgenodigd om meer te vertellen over de huisbezoeken van A., stelt verzoeker slechts dat hij naar het huis kwam en de vrouwen sloeg. Verzoeker weet echter niet wanneer dat precies was. Verzoeker weet ook niet wanneer de laatste keer was dat hij langskwam. Gevraagd hoe het komt dat verzoeker daar niets over weet, stelt hij het zich niet meer te herinneren. Gepolst of hij zich daarover niet informeerde, beweert verzoeker dat als hij vragen zou stellen, zijn moeder zou huilen en hij niet wilt dat ze verdrietig wordt. Deze vaststellingen ondermijnen nogmaals de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven doch brengt geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten en bijgebrachte opmerkingen omtrent de notities van het persoonlijk onderhoud geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.4. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt

melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 96-100).

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd aangaande een mogelijke vrees wegens (een gepercipieerde) verwestering. Verzoeker slaagt er met zijn betoog evenwel niet in afbreuk te doen aan deze omstandige motieven in de bestreden beslissing die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd is, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen.

Met de loutere verwijzing naar het feit dat hij Afghanistan verliet in oktober 2021 op eenentwintigjarige leeftijd, het gegeven dat hij Afghanistan inmiddels twee jaar geleden verlaten heeft en de bewering dat hij uiterlijk op de datum van de terechtzitting een volledig integratie en verwesteringsdossier kan neerleggen, hetgeen evenwel niet werd gedaan, besluit de Raad dat verzoeker hiermee niet aantoonst dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen, te meer verzoeker tot ongeveer zijn 21 jaar in Afghanistan heeft verbleven, alwaar hij tot het eerste middelbaar of de tiende graad naar school ging (Verklaring DVZ van 18 juli 2022, p. 6; persoonlijk onderhoud van 29 juni 2023, p. 5).

Hierbij wordt ook nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonst dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, zijn drie broers, drie zussen, maternale oom(s) en paternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 4, p. 26). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij vaak contact heeft met zijn moeder via Whatsapp en hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud vijftien tot twintig keer gesproken had met zijn familie en zijn laatste contact “gisteren” was (persoonlijk onderhoud, p. 4, p. 5). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou/Pashai en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 4).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige

aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.5. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, zijn drie broers, drie zussen, maternale oom(s) en paternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 18 juli 2022, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud van 29 juni 2023, p. 4, p. 26). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij vaak contact heeft met zijn moeder via Whatsapp en hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud vijftien tot twintig keer gesproken had met zijn familie en zijn laatste contact "gisteren" was (persoonlijk onderhoud, p. 4-5).

Daarenboven verklaarde verzoeker dat zijn maternale oom ongeveer 6000 euro betaalde voor zijn reisweg en zijn broers bij zijn maternale oom(s) verblijven (Verklaring DVZ, p. 13; persoonlijk onderhoud, p. 4, p. 26).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn

leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig

geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt in casu geen enkele concrete informatie bij omtrent de veiligheidssituatie zodat hij dan ook geen ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker evenmin persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads arresten nr. 278 653 van 12 oktober 2022 en nr. 278 701 van 13 oktober 2022 in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op

grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou/Pashai machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU